

*Μια φορά κι έναν καιρό
στη Μαλεσίνα*

1^ο Δημοτικό Σχολείο Μαλεσίνας

Τάξη : Δ' 2

*Το σχέδιο στο εξώφυλλο έγινε από τη μαθήτριά
Εβελίνα Μπίκα
και είναι αντίγραφο ζωγραφικού πίνακα
της Σοφίας Βλάχου*

Σχολικό έτος : 2009 - 2010

Τάξη : Δ'2

Υπεύθυνος εκπαιδευτικός : Χαρχαντής Γιώργος

Η εργασία αυτή έγινε στα πλαίσια
της Ευέλικτης Ζώνης από τους μαθητές :

Θάτσι Αμπικαέλα	Σταθουλοπούλου Δήμητρα
Κόκα Σιλβάννα	Σταμάτης Χρήστος
Μπικά Εβελίνα	Τζελέπη Βασιλική
Πάζα Αμαράλντο	Τούντα Παρασκευή
Παπανικολάου Μαρία	Χαραλάμπους Χαράλαμπος
Παπασταμάτη Μαρία	Χαρχαντής Δημήτριος
Ρομπόκας Παναγιώτης	Ψαρρά Βασιλεία
Σέττος Δημήτριος	

*Το βιβλίο περιλαμβάνει παραδόσεις από τη Μαλεσίνα .
Οι μαθητές αφού κατέγραψαν τις παραδόσεις ,
τις συγκέντρωσαν και τις εικονογράφησαν .
Σκοπός αυτής της προσπάθειας ήταν η προσέγγιση ,
της λαϊκής παράδοσης μέσα από την έρευνα κι από
έναν τρόπο που ενισχύει τη δημιουργικότητα των μαθητών .*

Η ΝΕΡΑΙΔΑ ΤΗΣ ΒΡΥΣΗΣ ΤΟΥ ΜΑΧΑΛΑ

Τα παλιά τα χρόνια κοντά στο παλιό ελαιοτριβείο ήταν η βρύση του Μαχαλά από την οποία έπαιρνε νερό όλο το χωριό. Οι γυναίκες πήγαιναν κάθε μέρα με τις στάμνες τους στη βρύση, εκεί είχαν την ευκαιρία να συναντήσουν άλλες γυναίκες, να κουβεντιάσουν, να μάθουν τα νέα του χωριού.

Έπειτα αφού γέμιζαν τις στάμνες γύριζαν στα σπίτια τους. Οι άντρες περνούσαν από εκεί για να ποτίσουν τα ζώα τους και για να ξεδιψάσουν και οι ίδιοι.

Μόλις βράδιαζε όμως κανένας δεν πήγαινε γιατί έβγαιναν οι Νεράιδες οι οποίες πλενόntonουσαν, τραγουδάγαν και χορεύαν. Αν οι Νεράιδες καταλαβαίναν πως κάποιος ήταν κρυμμένος εκεί γύρω παρουσιάζονταν μπροστά του κι αν εκείνος από το φόβο του φώναζε του έπαιρναν τη μιλιά.

Μια μέρα όμως ένας άνδρας που δεν τα πίστευε αυτά λίγο πριν βραδιάσει πήγε στη βρύση και κρύφτηκε. Μόλις βράδιασε είδε μέσα από τα δέντρα να βγαίνει μια νεράιδα μόνη της.

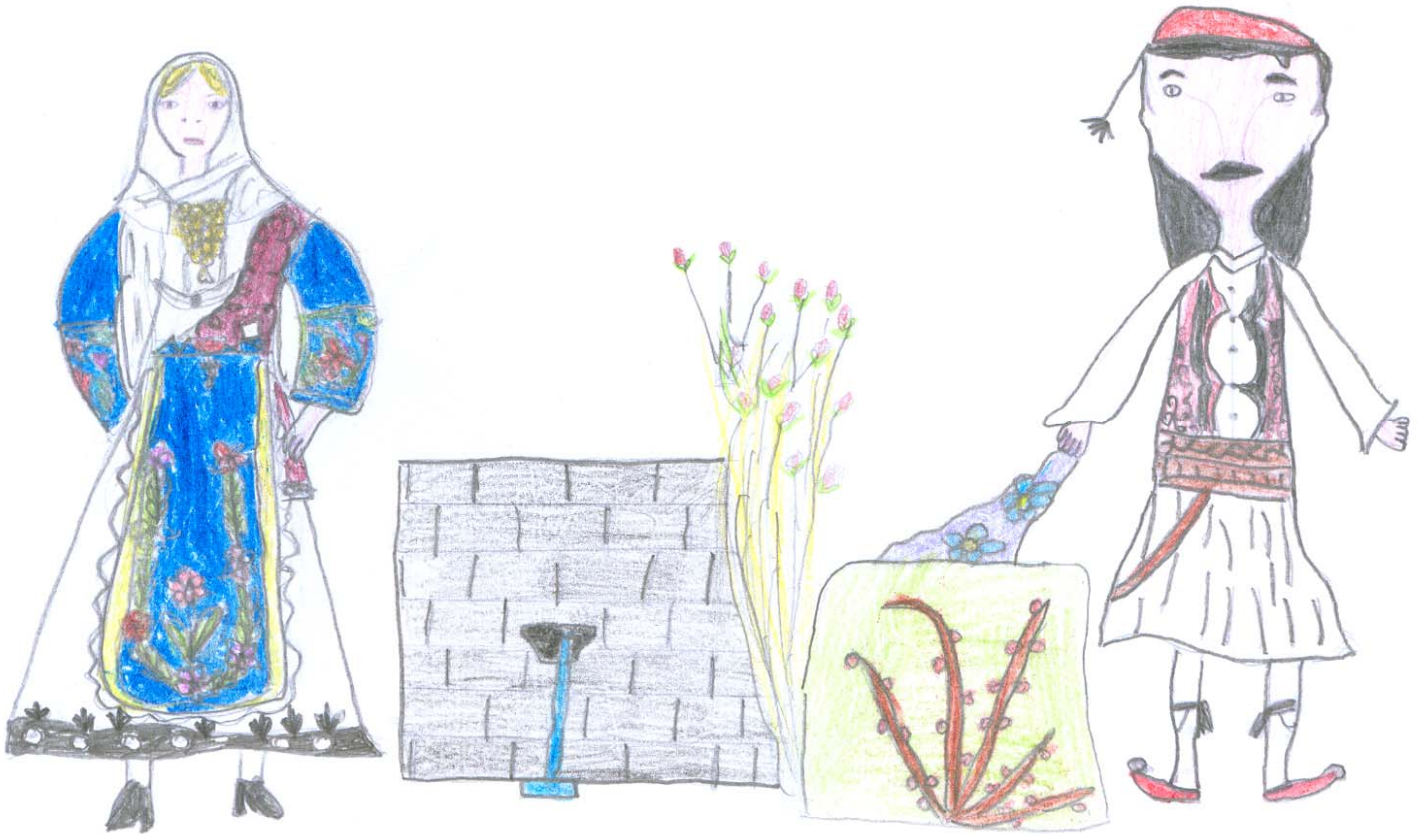
Η νεράιδα πλησίασε στη βρύση , έβγαλε το μαντήλι της και το κρέμασε σ' ένα κλαδί .

Ο άνδρας αυτός είχε ακούσει πως αν έπαιρνες το μαντήλι μισυής νεράιδας τότε αυτή έχανε τις δυνάμεις της και μεταμορφωνόταν σε μια απλή γυναίκα .

Έτσι χωρίς να χάσει χρόνο άρπαξε το μαντήλι της και το έχωσε στον κόρφο του. Τότε η νεράιδα τον παρακάλεσε να της δώσει το μαντήλι λέγοντας του :

-Δώσε μου το μαντήλι , δώσου το καημένο κι εγώ θα κάμω ό,τι θέλεις.

Ο άνδρας όμως , που είχε θαμπωθεί από την ομορφιά της δεν της έκαμε τη χάρη , γιατί ήξερε πως αν της έδινε το μαντήλι αυτή θα έφρευε .

Έτσι της είπε πως θέλει να την πάρει γυναίκα του . Η νεράιδα που είχε χάσει τη δύναμη της και δεν μπορούσε να φύγει δέχτηκε να τον παντρευτεί . Την επήγε λοιπόν αυτός στο σπίτι του και αφού έκρυψε το μαντήλι την παντρεύτηκε κι έκαμε παιδιά μαζί της .

Τα χρόνια περνούσαν κι εκείνη εξακολουθούσε να είναι στενοχωρημένη και πικραμένη . Μια μέρα που ήταν γιορτή και πήγαιναν όλοι στο χορό η νεράιδα κλαίοντας ζητούσε από τον άνδρα της να της δώσει το μαντήλι για να πάει κι εκείνη . Ο άνδρας της όμως δεν της το έδινε, γιατί πίστευε πως θα έφευγε από κοντά του .

Τελικά μετά από πολλά χρόνια η νεράιδα βρήκε το μαντήλι της μέσα σ' ένα σεντούκι . Το πήρε και το έκρυψε χωρίς να πει τίποτα στον άνδρα της . Το βράδυ που κοιμόντουσαν όλοι ξύπνησε , φίλησε τα παιδιά της , βγήκε έξω , φόρεσε το μαντήλι της και μεμιάς έλαμψε ο τόπος από την ομορφιά της .

Σε μια στιγμή κούνησε το μαντήλι της και πέταξε στον αέρα για να ανταμώσει τις άλλες νεράιδες και έτσι χάθηκε . Το πρωί ο άνδρας βρήκε ένα γράμμα όπου του έγραφε πως έφυγε για παντοτινά .

ΤΕΛΟΣ

Οι Νεράιδες

Τα παλιά τα χρόνια στον τόπο μας κατοικούσαν νεράιδες, οι οποίες προστάτευαν τους κατοίκους από τις λεηλασίες των κλεφτών. Ζούσαν στη βρύση «του Καλόγερου», ήταν τόσο αγνές και καλόψυχες που οι κάτοικοι ήταν ευχαριστημένοι μαζί τους. Κάθε βράδυ ανέβαιναν στα υψώματα και τραγουδούσαν γλυκά για να ξεχάσουν οι χωρικοί την κούραση τους και να κοιμηθούν ήσυχα.

Η βρύση του « Καλόγερου »

Κοντά στο μοναστήρι του αγίου Γεωργίου υπάρχουν πολλά κτήματα που ανήκουν σ' αυτό .Οι καλόγεροι που ζούσαν παλιά στο μοναστήρι ασχολούνταν με τις γεωργικές δουλειές , δηλαδή άνοιγαν χωράφια , έσπερναν , θέριζαν, φύτευαν ελιές , μπουστάνια και κλήματα. Όλα αυτά ήθελαν πότισμα .

Από το βουνό κατέβαινε το νερό μιας πηγής και οι καλόγεροι στους πρόποδες είχαν φτιάξει ένα πηγάδι και μια μεγάλη γούρνα όπου κατέληγε το νερό .Από εκεί έπαιρναν νερό και πότιζαν τα χωράφια τους . Αργότερα ένας καλόγερος στο σημείο που έβγαине το νερό έφτιαξε μια γούρνα πέτρινη για να σταματούν οι περαστικοί να ξεδιψούν οι ίδιοι ,αλλά και να ποτίζουν τα ζώα τους . Έτσι δόθηκε η ονομασία « Βρύση του Καλόγερου »

Η ίδρυση του μοναστηριού του αγίου Γεωργίου

Σύμφωνα με την παράδοση δύο μοναχοί είχαν έρθει στη Μαλεσίνα από το Άγιο όρος για να κάνουν έρανο. Οι κάτοικοι του χωριού μας που ήταν θεοσεβούμενοι άνθρωποι τους είπαν ότι συχνά τις νύχτες εμφανιζόταν ένα φωτεινό σημάδι μέσα σε έναν θάμνο της περιοχής .

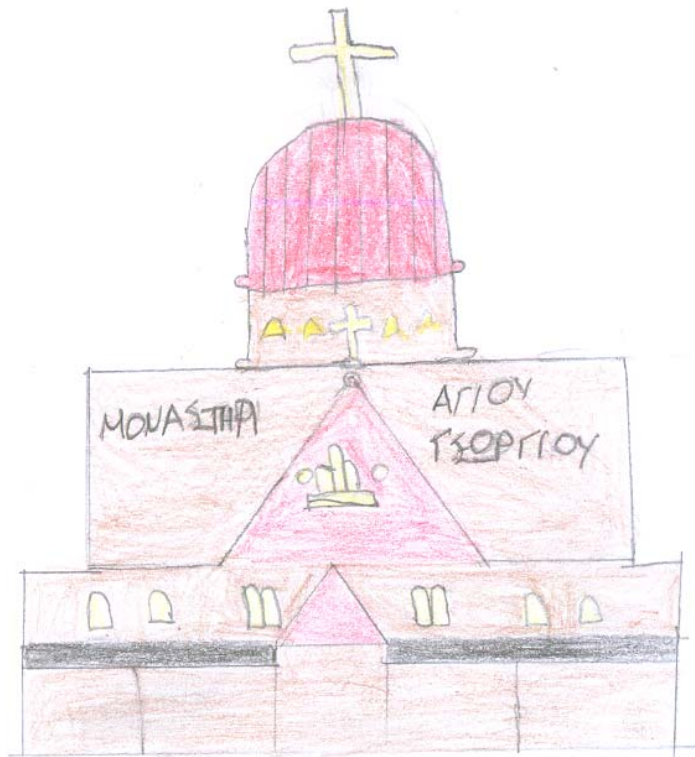
Οι καλόγεροι όταν επισκέφτηκαν το σημείο που τους έδειξαν οι κάτοικοι , είδαν το φωτεινό σημάδι και σκέφτηκαν πως ήταν σημάδι σταλμένο από το Θεό γι' αυτό και αποφάσισαν να παραμείνουν εκεί για πάντα και να φτιάξουν μοναστήρι , που τότε ήταν αφιερωμένο στην Παναγία της Μελενίτσας.

Αργότερα το μοναστήρι αφιερώθηκε στον άγιο Γεώργιο .

Τα πέντε λαχίδια

Λένε πως κάποτε στο χωριό μας αρρώστησαν βαριά πέντε αδέρφια .
Η κατάσταση τους ήταν κρίσιμη γι' αυτό ζήτησαν από τον άγιο Γεώργιο
να τους θεραπεύσει και αυτοί θα έδιναν στη χάρη του ένα μεγάλο κτήμα
στην περιοχή Χώνι .

Μετά από μερικές μέρες τα πέντε αδέρφια έγιναν καλά και χάρισαν το
κτήμα στο μοναστήρι . Οι χωριανοί που είχαν ακούσει για το θαύμα
ονόμασαν την περιοχή « πέντε λαχίδια » από το κτήμα των πέντε
αδερφών .

Στο Σέχι

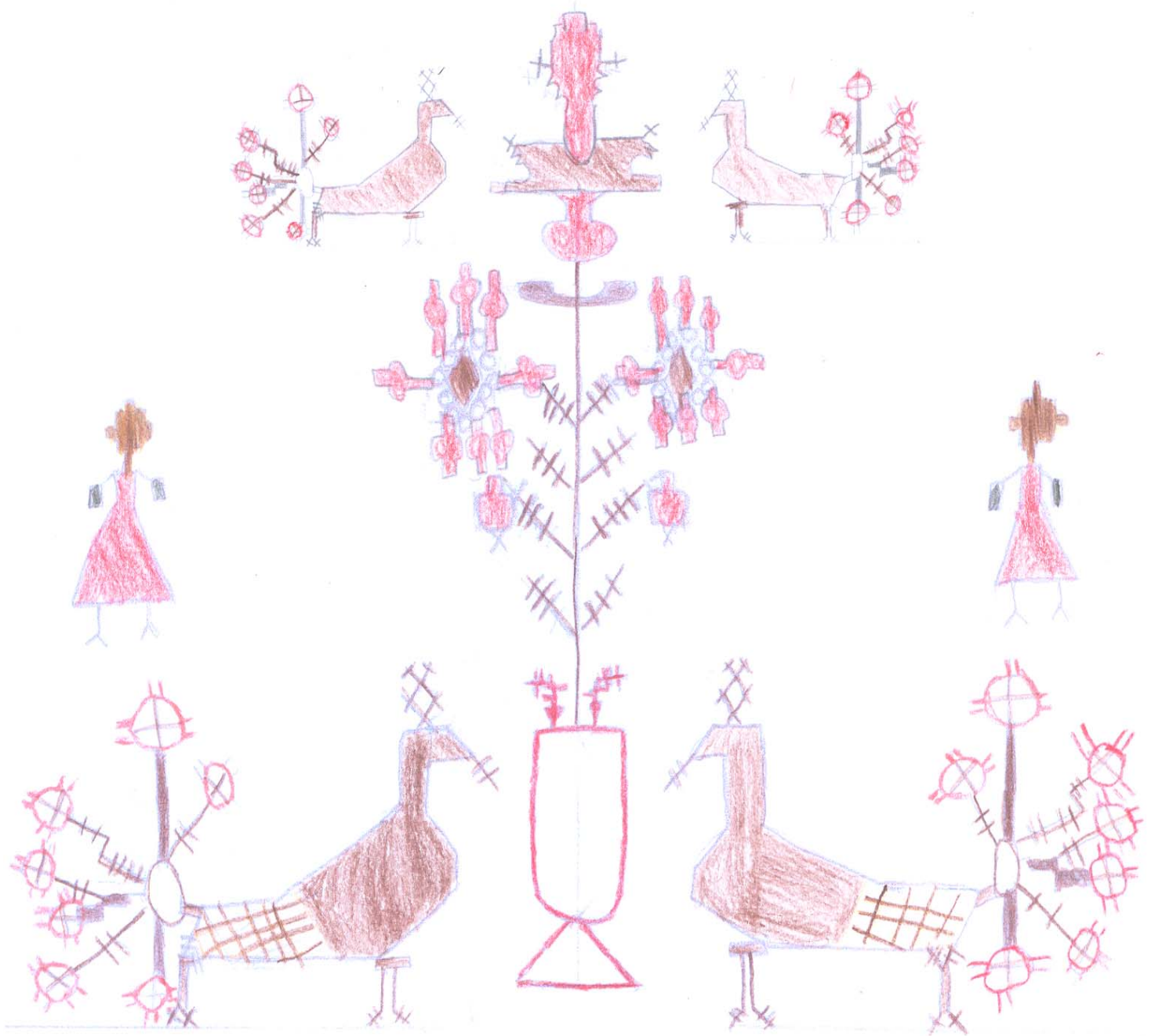
Μια περιοχή στο Θεολόγο λέγεται ότι παλιά ήταν στην κατοχή ενός Τούρκου Σεΐχη. Οι κάτοικοι αργότερα ονόμασαν αυτή την τοποθεσία Σέχι από τον κάτοχο της (στού Σεΐχη - στο Σέχι).

Λένε ακόμη πως ο Σεΐχης κάποτε αγάπησε μια Ελληνίδα και για να κερδίσει την αγάπη της έφτασε στο σημείο να της χαρίσει αυτή την περιοχή.

Τα αστέρια

Λένε πως κάποτε στο χωριό μας σε μια από τις πολλές γειτονιές μια οικογένεια κάθισε να δειπνήσει. Αφού δειπνησαν, οι μεγάλοι και τα παιδιά κοιμήθηκαν εκτός από το μεγαλύτερο παιδί που δεν είχε ύπνο και στριφογύριζε στο κρεβάτι. Κάποια στιγμή σηκώθηκε και κάθισε στο παράθυρο. Βλέποντας τον ουρανό ξάστερο και το φεγγάρι γιομάτο θαμπώθηκε από το πλήθος των αστεριών και άρχισε να τα μετράει. Κάποτε το πήρε ο ύπνος. Το πρωί που σηκώθηκε το πρόσωπο του ήταν γεμάτο σπυριά.

*Το σχέδιο στο οπισθόφυλλο που κοσμεί
παραδοσιακό μαλεσιναίικο μαξιλάρι
έγινε από το μαθητή Χαρχαντή Δημήτριο.*